

1 NEW YORK TIMES'İN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN
HABERCİ SERİSİNİN FİNALİ SİZLERLE!

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ASALET

VE

İHTİŞAM

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Saffan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı

Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş

Hep Seni Bekledim

Kış Güneşi

Saplantı

Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et

Lanetli 1 - Lanetli

Lanetli 2 - Paramparça

Lanetli 3 - Cesur

Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç

Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu

Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard

Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek

Ölene Dek Beraberiz

Ya Yarın Yoksa

Köken 1 - En Karanlık Yıldız

Köken 3 - En Parlak Gece

Köken 2 - En Aydınlık Gölge

Kan ve Kül 1 - Kan ve Külden

Kan ve Kül 2 - Ten ve Ateş Krallığı

Kan ve Kül 3 - Yıldızlı Kemikler Taçı

Kan ve Kül 4 - İki Krallığın Savaşı

Kan ve Kül 5 - Kül ve Kan Ruh

Ten ve Ateş 1 - Kivılcımdaki Gölge

Ten ve Ateş 2 - Alevdeki Işık

Ten ve Ateş 3 - Tendeiki Ateş

Haberci 1 - Fırtına ve Öfke

Haberci 2 - Gazap ve Yıkım

Haberci 3 - Asalet ve İhtişam

HABERCİ 3 – ASALET VE İHTİŞAM

Orijinal adı: The Harbinger 3 - Grace and Glory

© 2021, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Merve Özcan

Yayına hazırlayan: Aslı Özge Önemli

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Taryn Fagerness Agency ve AnatoliaLit Agency ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2025 / 978-625-5572-13-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Harlequin Enterprises ULC

Kapak uygulama ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ASALET
VE
İHTİŞAM

Çeviren: Merve Özcan

DE
X

Hayatlarını ve sevdiklerinin hayatlarını riske atarak, can kurtarmak ve marketleri, eczaneleri, hastaneleri açık tutmak için durmaksızın gece gündüz çalışan tüm sağlık çalışanlarına, ilk müdahale ekiplerine ve temel hizmet emekçilerine sonsuz minnetle. Sizlere teşekkür ederim.

Zayne benden sadece birkaç adım uzakta duruyordu. Mevsime ters düşen serin temmuz rüzgârı çıplak omuzlarına gelen sarı saçlarını uçuşturuyordu.

Belki de bunu gördüğümü *düşünüyordum*.

Sonuçta yavaş yavaş kör oluyordum. Görüşüm zaten ciddi miktarda kısıtlıydı, çevresel görüşüm neredeyse hiç yoktu. Günün birinde geriye sadece bir iğne ucu kadar görüş alanı kalacaktı. Görmemi daha da zorlaştıran diğer sorun her iki gözümde de katarakt olmasıydı. Bu yüzden merkezi görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerim ışığa karşı daha hassas oluyordu. Retinitis pigmentosa hastalığının genetik ilerlemesini damarlarımda dolaşan melek kanı bile engelleyemiyordu. Üstelik parlak ışığı görmemi zorlaştırıyordu ama loş ışık da çok farklı sayılmazdı. Gece vakti etrafımdaki her şey gölgeli ve seçilmesi güç hale geliyordu.

Yani, arkamdaki yürüyüş yolunu sadece Rock Creek Park'ın içindeki sokak lambaları aydınlatırken, gördüğümü sandığım şeyi aslında görmüyor olmam fazlasıyla mümkündü. Birkaç gün önce psikopat başmelek Gabriel, diğer adıyla Bitmek Bilmez Nutukların Habercisi tarafından destansı bir dayak yemiş ve Cehennem'e

yakışır bir travma yaşamıştım. Yani gözlerimin akıbetini yalnızca Tanrı biliyordu.

Ya da beynimin.

Karşımda duran Zayne, aslında beyin hasarı veya üzüntüden kaynaklı bir halüsinasyon olabilirdi. Bu ihtimal, gördüklerimden daha mantıklı görünüyordu. Nasıl şimdi karşımda olabilirdi? Zayne... Aman Tanrım, o ölmüştü ve bedeni her ölen Gardiyan gibi çoktan toza dönüşmüştü. Bizi birbirimize bağlayan, onu benim Koruyucum yapan, ikimize de güç ve hız veren bağ; ona ne kadar âşık olduğumu gerçekten anladığım anda aleyhimize dönmüştü. Zayne fiziksel olarak zayıflamıştı ve Gabriel bunu bir fırsat olarak görmüştü. Onun son sözlerini duymak zorunda kalmıştım. *Her şey yolunda.* Son nefesini almasını izlemiştim. Koruyucu ve Asilkan olarak bizi birleştiren bağın koptuğunu hissetmiştim.

Ölmüştü.

Ölüydü.

Gerçi o tam orada, önümde duruyordu ve ben taze yağmış kar ve nane kokusu alıyordum... *kış nanesi.* Kokusu eskisinden daha kuvvetliydi, yaz havası kışa bırakılmıştı sanki.

Bu koku yüzünden, bir an Zayne'in ölüp diğer tarafa geçmiş bir ruh olup olmadığını merak ettim. Diğer tarafa geçen ruhlar sevdiklerini ziyarete geldiklerinde, insanlar genellikle ölen kişiyi hatırlatan bir koku alırlardı. Parfüm. Diş macunu. Puro. Şenlik ateşi. Bu koku her şey olabilirdi çünkü Cennet... Cennet'in kendine has bir kokusu vardı. Kişinin en çok arzuladığını yanı gibi kokardı ve ben Zayne'in hayatta olmasını her şeyden daha çok istiyordum.

Şu anda Cennet'i kokluyordum.

Ancak kötü görüşüme rağmen Zayne'in bir ruh olmadığı açıktı. Zayne etten ve kemikten, *parlayan* etten ve kemiktendi. Teninde daha önce olmayan hafif bir ısıltı vardı.

Artık soluk mavi olmayan gözlerine baktığımda başım döndü. Artık gözleri yoğun ve canlı bir renkteydi, günbatımının hemen öncesindeki o kısa anlarda gökyüzünün aldığı derin safir tonunu andırıyordu. Gardiyanların gözleri böyle olmazdı, hatta çocukken

Jada'nın tavan arasında bulduğu o eski *Glo Worm* bebekleri gibi parlamazdı da.

Ayrıca Gardiyanların kanatlarının şu anda Zayne'in geniş omuzlarından çıkanlarla kesinlikle alakası yoktu. Bu kanatlar, bana hep işlenmiş yumuşacık deriyi hatırlatan Gardiyan kanatlarına benzemiyordu. Ah, hayır. Şimdi kanatları tüylüydü; beyaz renkli, kalın ve ilahi ateşle, *asaletle* parlayan altın çizgilerle kaplıydı.

Bu dünyada ve ötesinde, içinde böylesine kudretli ve her şeye hükmeden *asaleti* Tanrı dışında yalnızca iki şey taşıyordu. Onlardan birisi bendim.

Ancak Zayne benim gibi bir Asilkan değildi. Soy ağaçlarında melek olduğu için hayalet ve ruhlar gören veya farklı psişik yetenekler sergileyen sulandırılmış, daha az güçlü bir *asalet* taşıyan nadir sayıdaki insanlardan biri de değildi. Hayatım boyunca bana, bir melek bir insanın ilk nesil çocuğu olan tek Asilkan olduğum söylenmişti ama bu tam anlamıyla doğru değildi. Gabriel'in oğlu Sulien de bir Asilkan'dı ama Zayne onu öldürmüştü, yani sanırım yine eşsiz sayılırdım. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü Zayne bir Gardiyan'dı.

Bu tür bir *asaletle* ve kanatlara sahip olan tek varlık meleklerdi ama Zayne bir melek değildi.

Oysa artık melek kanatları, *asaletle* parlayan tüylü melek kanatları vardı.

"Trin..." dediğinde nefesim kesildi. Aman Tanrım, bu onun se-siydi. Vücudum bir titremeye sarsıldı. Kısa süre önce Zayne'in se-sini tekrar duyabilmek neyim var neyim yok verebilirdim ve şimdi duyuyordum.

Çekinerek bir adımla öne çıktım.

"Seni... hissedebiliyorum." Sesinde bir şaşkınlıkla bana baktı.

Koruyucu bağından mı bahsediyordu? Farkındalığın vızıltısını, bana ait olmayan duygu izlerini aradım. Hiçbir şey bulamadım. İp yoktu. Hiçbir bağ yoktu.

Zayne artık Koruyucum değildi.

Yumuşak bir sesle tekrar, “Trinity” dediğinde bu kez onu duydum. Ses tonunu. Garipti. Sesinde şaşkınlıktan başka bir şey vardı. “Bu isim... bir anlam ifade ediyor.”

Kalbim bir an için durdu. “Çünkü bu benim adım.”

Başını eğince yüzü gölgelerde kayboldu ama bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum. Zayne beni... hatırlamıyor muydu cidden? Kaygılanmaya başlamıştım. Nasıl geri döndüğünü, neden bir meleğe benzediğini bilmiyordum ama hafızasını etkileyecek bir şey olduysa ona yardım ederdim. Birlikte çözerdik. Önemli olan Zayne’in hayatta olmasıydı. Bir adım daha öne çıktım, kolumu kaldırdım...

Bir an için birkaç adım ötemde duruyordu, bir sonraki anda ise tam karşıma geçmişti ve o inanılmaz kanatlar arkasındaki dünyayı benden gizliyordu. Zayne herhangi bir Gardiyan’dan daha hızlı hareket ediyordu, hatta benden bile.

Şaşkınlıkla irkilerek başımı geriye çektim. Aklımın bir köşesinde, görüşümün nasıl çalıştığını ve hareketlerini takip etmenin benim için ne kadar zor olduğunu bildiği için Zayne’in böyle hareket etmeyeceğini biliyordum. Hafızasında bir sorun vardı ve...

Zayne elimi tuttu, çenesini eğip derin bir nefes aldı ve ürperip başını kaldırdı. Gözlerim kocaman açıldı. Bu kadar yakından yüzünün tanıdık hatlarını ve açılarını görebiliyordum ama... her nasılsa onları daha net görüyordum ve bu da mantıklı değildi. Kanatları ay ışığını kesiyordu ve etraftaki sokak lambalarının parıltısı Zayne’i bu kadar net görebilmemi açıklayacak kadar yakın değildi. Yüz hatları çok belirgindi ve... teninde gerçekten bir parıltı vardı.

“Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun küçük nefilim?” diye sordu. *Bekle bir saniye. Ne?*

Ona bakarken bütün duyularım yüksek alarma geçti. “Küçük ne...”

Beni göğsüne çekince iyileşmekte olan derim ve kaslarım sızlayarak alev aldı. Kolu çelik bir mengene gibi belimi kavramıştı. Tutuşu güçlüydü ama benimkine temas eden vücudu içimde bir şok

etkisi yaratıp düşüncelerimi dağıtmıştı. Zihnimde yüksek sesle ötmeye başlayan uyarı çanları sustu. Başını bir kez daha yana eğince tüm vücudum beklentiyle gerildi. Şu an yaşadıklarımız acayip garipti ama beni öpmek üzereydi ve buna itiraz edeceğim gün...

Yüzünü saçlarıma gömüp bir kez daha derin nefes aldı. “Kokun... tanıdık geliyor. Beni çağırıyor. Neden?”

“Belki beni tanıdığın içindir, ne dersin?” diye hatırlattım.

“Belki” diye mırıldandı. Bir anlığına bana sarıldığında bunu iyi bir işaret olarak aldım. “Ama sen... *Asaletini* tanıyorum. *Asaletin* güçlü. Bir *başmeleğinki* gibi” derken çaresiz bir hastalıktan söz ediyormuş gibi tiksinimişti.

Kutsal Cehennem aşkına, neler oluyor?

Başımı çevirdim, iki yanımda sıkışmış halde oldukları için kollarımı kaldıramıyordum. “Benim Zayne” dedim olup biteni anlamaya çalışarak. “Trinity.”

Zayne dondu kaldı. “Önemli bir şey var. Adın, kokun...” diyerek sözümü kesti, bir kez daha titreyince etrafımdaki kavrayışı yumuşadı. “Çok fazla hissediyorum. Bütün bu açgözlülüğü ve oburluğu, nefret ve kini. *İçindeler*, beni dolduruyorlar.”

Sözleri... hiç de iç açıcı değildi.

“Ama sen çok güzel kokuyorsun. Sarhoş edici. Tanıdık geliyor” diye tekrarladı. Başını çevirdiğinde dudaklarını çenemde hissettim.

Savaşan hislerin patlamasıyla duyularım altüst oldu ve nefesim kesildi. Vücudum yakınlığından çok memnundu ama beynim ve kalbim itiraz ediyordu. “Beni bırak ve neler olduğunu çözelim.”

Zayne bırakmadı.

Güldü.

Bu kahkaha... sevdiğim ve değer verdiğim o sese hiç benzemiyordu. Tüylerimin ürpermesine neden olan bu histe hiç eğlenceli ve iyi bir yan yoktu. Gülüşü soğuktu, hatta acımasızdı ama onun acımasız tek bir noktası bile yoktu. “Beni bırak Zayne.”

“Bana böyle seslenmeyi kes.”

Kalbim tekledi. “Adın bu.”

“Benim adım yok.”

“Evet, var. Adın Zayne...”

“Seni canım istediğinde bırakacağım” diye sözümü kesti. “Devamını tahmin et küçük nefilim. Bırakmak istemiyorum.”

Pekâlâ. Onu bütün varlığımla seviyordum, her şeyden çok seviyordum. Ancak şimdilik ruhsal durumu konusunda da aşırı endişeliydim. Ona yardım etmek istiyordum ve bunu yapacaktım ama beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

“Bana *küçük nefilim* demeyi kes” diye uyardım.

“Gerçek doğan bu.”

“Ben bir Asilkan’ım ama bunların ikisi de benim adım değil. Adım Trinity veya Trin.” Kıvrınarak elinden kurtulmaya çalıştım. Boğazından kısık ve hayvansı bir ses yükseldi. “Beni yere indir yoksa Tanrı’ya yemin ederim...”

“Tanrı mı?” Tanrı’ya mı yemin ediyorsun?” Tekrar güldü. “Tanrı hepimizi terk etti.”

Tüm vücudum bir anlığına duygularla doldu. Rahatlama, şaşkınlık, öfke ve çok daha güçlü, sarsıcı bir duygu içimde çılgınca bir karışım oluşturdu. Zayne’i tanıdığımdan beri ilk kez kollarımdayken korkuyordum.

Vücudum buz kesti, kişisel alarm sistemim korku dalgasına tepki verdi. İçimde bir yerde *asaletim* parladı.

Zayne tısladı. Cidden *tıslamıştı*; öfkeli, vahşi bir kedi gibi. Öfkeli, kocaman, yabani bir kedi gibiydi ve *asaletim* içimde titreştiğinde tıslamıştı. Bu çok tuhaftı.

İçgüdülerim devreye girdi. Geri döndüm, iyileşmekte olan yaralarımın acısını umursamadan dizimi bacak arasına geçirdim.

Ya da en azından denedim.

Zayne bu hareketi fark etti ve dizim uyluğuna isabet etti. Bir öfke dalgası ve hızla büyüyen bir panik dalgası kamçı gibi içime yayılırken *asaletim* özgür kalmak için bastırdı ama ona direndim. Zayne’in kafası karışık ve melek kanatlarıyla daha yeni ölümden geri dönmüştü. Ona *çok* zarar vermek istemiyordum ama *asaletim* biraz yaralayıp geri çekilmezdi. Onu tamamen öldürürdü.

Kolumu kurtarmayı başarıp çenesine yumruk attım, sırtımda bir acı dalgası yaratacak kadar sert bir hamleydi. Zayne buna sadece gülümsedi. Ona hiç yumruk atmamışım gibi gülümsüyordu ve dudaklarının kıvrımı da çok yanılttı. Buz gibiydi, hiç insana benzemiyordu.

“Ah” diye mırıldandı. “Bundan daha iyisini yapman gerek.”

Avucumla çenesinin altına bir darbe indirdim. Beni bir kenara iterken... hayır, fırlatırken acıyla homurdandı. Birkaç metre geriye sendeleyerek keskin bir çığlıkla yere düştüm. Hâlâ derin bir şok içinde vücudumdaki yeni acı dalgasının sızısını bastırmaya çalışırken başımı kaldırıp ona baktım ve durumu sonunda idrak ettim.

Karşımdaki Zayne’di ama o değildi.

Zayne beni asla bir frizbi gibi havaya fırlatmazdı. Hak etsem bile. Tanrı biliyordu ki bazen aşırı zorlayıcı olabiliyordum ama Zayne asla bunu yapmazdı. Tam suratının ortasına bir tekme indirsem bile bana zarar vermek için parmağını bile kıpırdatmazdı.

Acıyı ve şaşkınlığı üzerimden atarak dizlerimin üzerinde doğruldum.

Altın rengi ten ve kanatlar takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ederek bulanıklaştı, tişörtümün yaka kısmından kavrandığını hissettim. Zayne beni zeminden alıp havaya kaldırmıştı, yerden bir metre kadar yukarıda sallanıyordum.

Kahretsin.

Kanatları yükselerek açıldı. Çok büyük ve güzellerdi. Ayrıca şu anda gerçekten çok korkutucuydular. Beni öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi havada tutuyordu! Küçük bir çocuk gibi.

Bu da içindeki çirkef yanı ortaya çıkardı.

Ona bir tekme savurdum, karnına isabet etti. Tişörtümdeki tutuşu aniden gevşedi ve havada uçmaya başladım.

Karnımın üstüne düşerek bir kez daha zemine çarptım. Akciğerlerimdeki hava hızla boşalırken kaburgalarımda bir ağırlık baş gösteriyordu. Pekâlâ... Frizbi gibi fırlatılmak asıl böyle bir şey olsa gerek. Artık farkı biliyordum, öğrendiğime sevinmişim. İnleyerek döndüm ve doğrulup oturmaya çalıştım ama çok uzağa gide-

medim. Zayne tam karşımda duruyordu, yüzü gözlerimin önündeydi. O parlak mavi gözleri adeta birer buz parçasıydı. Bakışları tenimi, ruhumu donduruyordu.

“Zayne lütfen...”

Çenemi kavrayınca parmakları etime gömüldü. “Bana böyle seslenmeyi bırak.”

“Adın bu...”

“Hayır, değil.”

“O zaman sana ne diyeyim?” diye bağırdım. “Pislik herif mi?”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Bana ölüm diyebilirsin. Bu nasıl?”

Bedenimi büyük bir korku sarsa da ondan gizledim. “Nasıl mı? Kulağa çok saçma geliyor.”

Yüzündeki sırtış dondu.

Yumruğumu ona savurdum.

Eli aniden uzanıp bileğimi yakaladı. Gözlerini benden ayırmıştı bile, çenemi hiç bırakmamıştı. “Bu bana tanıdık geliyor.”

“Söylediğin bir şeyin saçma olduğunu söylemem mi? Çünkü öyle olmalı...”

“Hayır.” Gözleri kısıldı. “Bundan bahsediyorum, kavga etmekten.”

“Çünkü birlikte antrenman yapardık! Biz dövüşürdük” dedim telaşla, panik ve öfkemi yenmeye çalışıyordum. “Birbirimize zarar vermezdik. Asla birbirimize zarar vermezdik.”

“Asla birbirimize zarar vermezdik” diye yavaşça tekrarladı. Bu sözcüklerin nasıl birlikte söylendiğini anlayamıyormuş gibiydi. Başını yana çevirip gözlerini kapattı. “Bu değil...” Parmakları tenime öyle sertçe gömüldü ki çenemin ellerinin altında parçalanacağını sandım. “Beni tanıyorsun. Sen önemlisin.”

Korkuyu yutkunarak bastırdım. “Çünkü... birbirimizi tanıyoruz. Biz beraberiz. Bunu yapmazsın sen. Bana zarar vermezsin.”

“Vermez miyim?” Daha da kafası karışmış göründü. “Neden? Sen bir nefilimsin. Bir başmeleğin *asaletini* taşıyorsun.”

“Bunun önemi yok. Bana zarar vermezsin çünkü beni seviyor-

sun” diye fısıldadım titrek bir sesle. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Nedeni bu.”

“Seviyor muyum?” Elleri yanmışçasına irkildi ve çenemi bıraktı. “Seni seviyor muyum?”

“Evet. Evet! Birbirimizi seviyoruz Zayne. Başına ne her geldiye se bunu düzeltebiliriz. Bunu birlikte çözebiliriz ve...”

“Birlikte mi?” Parmakları boğazıma dolandı, tutuşu sadece biraz daha sıkı olsa her şey sona erebilirdi. “Biz diye bir şey yok. Zayne diye biri yok” dedi tükürürcesine. “Ben bir *Sürgün*’üm.”

Bu sözlerin herhangi bir zarara yol açması ya da bir anlam ifade etmesi için yeterli vakit yoktu. Elini aradan yalnızca çok az miktarda hava geçebilecek kadar boynuma sarmıştı. Tamamen sıkıp sıkmayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer öyleyse... Sırf beni öldürmek için mi ölümden dönmüştü? İronik de olsa uygun gelmişti bu düşünce bana. Zayne gerçekten bunun için geldiyse, sonunda kesinlikle aşırı ölü ve öfkeli olmanın yanında kalbim de paramparça olurdu. Çünkü Zayne bu şaşkınlıktan kurtularak kendine geldiğinde, yaptığı şeyin farkındalığı onu tekrar öldürdü.

Bunu hak etmiyordum.

Zayne de etmiyordu.

Sonraki hareketimin nedenini açıklayamazdım. Ellerim bilinçli bir düşünce olmadan kalktı. Titreyen parmaklarımı yanağına koydum ve diğer avucumu göğsüne bastırdım. Tene ten.

Zayne gözlerini kırıştırdı ve boğazımı bırakıp geri çekildi. Ben yana dönerken, parlak gözlerinde beliren kısa bir şaşkınlık gördüm ve o harika oksijeni ciğerlerime doldurdum. Beni bırakmasına neyin sebep olduğunu, biraz daha baskı uygulamasını neyin engellediğini bilmiyordum. Sadece tekrar nefes alabildiğim için çok mutluydum, nasıl olduğunu pek umursamıyordum.

Eliyle omzumu tutunca gerildim ama tek yaptığı beni sırtüstü yatırmak oldu. Dokunuşu neredeyse şefkatliydi.

“Ne...” Tekrar başını sallayınca sarı saç tutamları savruldu. “Bana neden saldırmadın? Neden bana dokundun? İçindeki gücü

hissedebiliyorum. Bana direnebilirsin. Mücadeleyi kazanamazsın ama direnmeden yerde uzanmaktan daha iyidir.”

Seni öldürmekten iyidir, demek istedim ama bunu söylemenin bir anlamı olmadığını ben bile anlayabiliyordum. Mantık yürütmenin bir faydası olmayacaktı. Onu sevdiğimi tüm gücümle haykırabilirdim ama bir fark yaratmazdı. Buradan uzaklaşmam, neler olup bittiğini anlamak için güvenli bir yere gitmem gerekiyordu. Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Uyluğuma uzanarak, tişörtümün altına sakladığım demir hançeri çıkardım.

“Neden benimle dövüşmüyorsun?” diye sordu. “Sen düşman-sın. Benimle dövüşmelisin.”

Bana düşman demiş olmasına inanamadım. “Seni sevdiğim için seninle dövüşmeyeceğim, seni sersem herif.” Hançerin sapını kavradım. Zayne’in yüzüne anlayamadığı bir şey yaptığımda sık sık ortaya çıkan o ifade yerleşti. Bunu görmek kalbimi paramparça etmişti.

“Üzgünüm” diye fısıldadım.

Zayne başını tekrar yana eğdi. “Bunun için...”

Toprak ve çimlerin üzerinden fırlayıp kolumu geniş bir yay çizerek savurdum. Bıçağın keskin kenarı çenesinin altını çizdi. Saldırıyı hızlı ve yarayı yüzeysel tuttum, onu sersemletmeye yetecek kadar.

Zayne geriye sendeledi, güzel yüzü öfkeyle kasıldı. Yaralı boğazına elini bastırıp ruhuma kadar beni ürperten bir sesle kükredi. Ayağa fırlarken hiç tereddüt etmedim ve Şeytan beni kovalıyormuş gibi koşmaya başladım.

Durmadan koştum, trafiği kör halde geçerken spor ayakkabılarım kaldırımı dövdü ve sayısız insanı ezmenin çok kez kıyısından döndüm. Nasıl bir arabanın altında kalmadığımı kim bilebilirdi ki? Vücudumun her yeri ağrıyordu ama hiç yavaşlamadım. Hatta nereye gittiğimi bile bilmiyordum...

Beni takip et.

Bana ait olmayan bir ses etrafımda yankılanınca sendeledim. Güçlkle nefes alarak yavaşladım. Güçlü sarı sokak lambaları kaldırımlara tekinsiz gölgeler atıyordu. Yüzler ve bedenler, korna seslerinin yankılandığı ve insanların bağırdığı caddedeki şekilsiz siluetlerden ibaretti.

Beni takip et Asilkan.

Şu anda ya aklımlı kaçırıyordum –ki bu benim mütevazı ve tarafsız fikrime göre şu anda gayet anlaşılabilirdi– ya da gerçekten kafamın içinde bir ses duyuyordum.

Gerçi kafada sesler duymak da delirmek anlamına gelmiyor muydu zaten?

Beni takip et Michael'ın çocuğı. Senin için düşeni geri getirmek, tek umudun bu.

Aniden yeryüzüne düşen bir yıldıza benzeyen bir görüntü belirdi gözlerimin önünde. *Zayne*. Bu *Zayne*'di.

Sürgün.

Sürgün olduğunu söylemişti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama mümkün olamazdı.

Beni takip et.

Ses... kulağı güçle dolup taşıyormuş gibi geliyordu. Hayal edebileceğim türden bir şey değildi. Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattım, gözlerim çılgınca etrafta gezindi ama hiçbir şey göremedim. *Hayvan Mezarlığı*'ndakine benzer şekilde dirilen *Zayne* melek kanatlarıyla geri dönmüştü ama sonuçta geri dönmüştü. Karşılaştığım kişi *Zayne*'di ve yeniden hayattaydı, bu yüzden kafamın içinde gerçekten de bir ses duyuyor olabilirdim.

Bu noktada her şey mümkündü.

Fakat ses gerçekse, göremediğim bir şeyi nasıl takip edebilirdim ki?

Bu düşünce biter bitmez, *Asaletine güven*, diye cevap verdi ses. *Nereye gideceğini biliyor. Zaten yolu yarıladsın.*

Asaletine mi güvenecektim? Nefesim yetse bir kakhaha atardım. Zaten gitmen gereken yolu yarılamsı mıydım? Yaptığım tek şey koşmaktı...

Körü körüne koşuyordum.

Hiçbir bilinçli düşünce olmadan koşuyordum. Zayne'e dokunduğumda olduğu gibi. Her iki seferde de içgüdülerim ön plandaydı ve içgüdüyle *asalet* aynı şeydi.

Zayne'e ne olduğunu anlamamı sağlayacak her şeyi denemeye hazırdım.

Hızımı artırarak koşmaya başladım ve düz ilerleyip sola sap-tım. Bunun için hiçbir neden yoktu. Ben sadece bir sokağa dönüp koşmaya devam ettim. Sağa yöneldiğimde yağmur başladı, ardından hızla sağanağa evrildi. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalp atışlarım kaburgalarımda yankılanırken dar, kalabalık bir köşeden daha döndüm. O sesi bir daha duymamış-tım ve artık onu hayal etmiş olmaktan korkmaya başlamıştım ki... karşı kaldırımdaki kiliseyi gördüm. Görüntü gittikçe netle-şiyordu. Kilise taştan yapılmıştı ve çok sayıda kuleyle süslenmiş-ti, tam anlamıyla ortaçağdan fırlamış gibi görünüyordu. Her bir parçam oraya götürüldüğümü biliyordu. Ama nasıl ve neden ol-duğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yanan iki sokak lambasının arasından geniş merdivenleri tır-manırken kilise bana biraz tanıdık geldi. Saint Patrick's gibi bir yer miydi acaba? Ay ışığı kapının üstündeki haçtan yansıyor ve bir an için kutsalmiş gibi hissettiren bir ışıkla parlıyordu.

Saçığın altına adım atarken derin bir nefes aldım. Yağmur yü-zümden aşağı akıp giysilerimi ıslatıyordu, ağzımda kurumuş kan vardı. Benim miydi? Zayne'in mi? Emin olamıyordum. İçimden bir ses yeni iyileşmiş bir kaburgamı çatlatmış olabileceğimi söy-lüyordu ama canım yanmıyordu. Belki de o kadar çok şey hisse-di-yordum ki vücudumun bir ara vermek için yalvarmasına fırsat kalmıyordu.

"Hadi bakalım" diye mırıldanarak kapıya yaklaştım ve önünde durdum.

Tüylerim diken diken olduğunda huzursuzluk içimde yüksel-di, yutkunmakta zorlandım. Neyle karşılaşacağımı bilmeden ağır kapıları açarak iki yüzyıl önce inşa edilmiş binanın içine adımımı

attım. Tenimden ani bir elektrik dalgası geçti, ait olmadığım bir yerde bulunduğuma dair bir uyarıydı bu.

Kutsal olan her şey uğruna savaşmak için yaratılmış olsam bile bir meleğin, hele ki bir başmeleğin çocuğu olmak başlı başına büyük bir yasaktı. Bütün içgüdülerimin dönüp buradan gitmemi istemesine hiç şaşırılmamalıydım.

Ancak gitmedim.

Sağ tarafımdaki küçük kapı gıcırdayarak açıldığında kaslarım kilitlendi. Kırmızı şeritli beyaz cübbe giymiş genç bir rahip dışarı çıkıyordu.

Başıyla bana selam verdi. "Bu taraftan lütfen."

Beklendiğim için minnet mi duymalıydım yoksa korkmam mı gerekiyordu bilmiyordum ama rahibin peşinden yürümeye başladım. Ses çıkarmadan onu dar bir koridorda takip ettim. Birlikte yürürken her birkaç adımda bir durup mumlar yaktı. Eğer yakmasaydı muhtemelen doğruca bir duvarın üstüne yürürdüm.

Kilisenin ana girişinde denizci Aziz Brendan'ın heykeli vardı. Bir elinde bir kayık, diğerinde de bir asa tutuyordu. Karşısında Azize Brigid duruyordu, eli kalbinin üstündeydi.

Rahip beni mabede götürürken heykellerin beni izlediğine dair ürpertici bir hisle dolup taşım. Gözlerim etrafımdakileri yavaş yavaş bir görüntü haline getirince sendeledim.

Dört taş melek, kanatlarını sırtlarına yapıştırmış halde zeminde diz çökmüştü. Ellerinde kutsal suyla dolu olduğunu tahmin ettiğim çanaklar vardı, yağmur suyu topladıklarını sanmıyordum.

Rahip bir kenara çekilip ilerlememi işaret etti. Kalbim hızla atarken mabetten içeri girdim. Tam karşımdaki ana sunakta, hem çarmıha gerilmiş hem de dirilmiş İsa'yı taşıyan on metrelik bir haç asılıydı.

Dondurucu bir esinti tenimde gezindi, nefesim buğulu halde havaya dağıldı. Bu his... tuhaftı. Soğuk havaya eşlik eden sandal ağacının zengin kokusu da öyle. Arkamı döndüğümde rahibin gitmiş olduğunu gördüm, ortadan kaybolmuştu.

Harika.

HABERCİ 3

**DÜNYA ÇAPINDA TANINAN HABERCİ SERİSİ,
JENNIFER L. ARMENTROUT'UN KALEMİNDEN
KALPLERİ ÇALAN BİR HİKÂYEYLE SONLANIYOR!**

Tehlike, ihanet ve baştan çıkarıcı yasak aşk sizi tuzağa düşürecek...

Trinity Marrow savaşın ilk kısmını ve Koruyucusunu kaybetti.
Hem iblisler hem de Gardiyanlar onun tarafında olsa bile,
Haberci'ye karşı verdiği zorlu mücadeleyi kazanamayabilir.

Lucifer'ı onların safında savaştırması için
dünyaya geri getirmek muhtemelen çok kötü bir
fikir ama başka seçenekleri yok.

Dünyanın en büyük düşmüş meleği,
savaşın nihai sonucunu etkileyebilecek kadar
güçlü olan tek varlık o...

Trin ve Zayne, daha tehlikeli yeni bir bağ kurmaya çalışıyorlar.

Lucifer hâkimiyeti altındaki Cehennem'i
dünyanın üstüne salıyor, kıyamet yaklaşıyor ve
dünya sonsuzluğun sonuna doğru sallanıyor.

Kazansalar da kaybetseler de artık kesin olan bir şey var.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

ÇEVİREN: MERVE ÖZCAN

